శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

గురువుగారి
సాధనలో తొలి సోపానాలు

గురువుగారు తమ ఆంతరంగిక అనుభవాల గురించి చాలా అరుదుగా ప్రస్తావించేవారు. సత్సంగాలలో అదృష్టవశాత్తూ అప్పుడప్పుడూ గురువుగారి వ్యక్తిగత అనుభవాల గూర్చిన ప్రశ్నలు రావడం, వాటికి ఆయన సమాధానాలు ఇవ్వడం జరిగేది. తమ సాధన తొలినాళ్ళలో గురువుగారి ఆంతరంగిక జీవితానికి, బాబా దగ్గరకు ఆయన ఎలా వచ్చారు అనే అంశాలకు సంబంధించి గురుదేవులు ఇచ్చిన సమాధానాల సమాహారమైన ఈ మాసం 'శరచ్చంద్రికలు' మనకు ఎన్నో అద్భుతమైన విషయాలను తెలియజేస్తాయి.

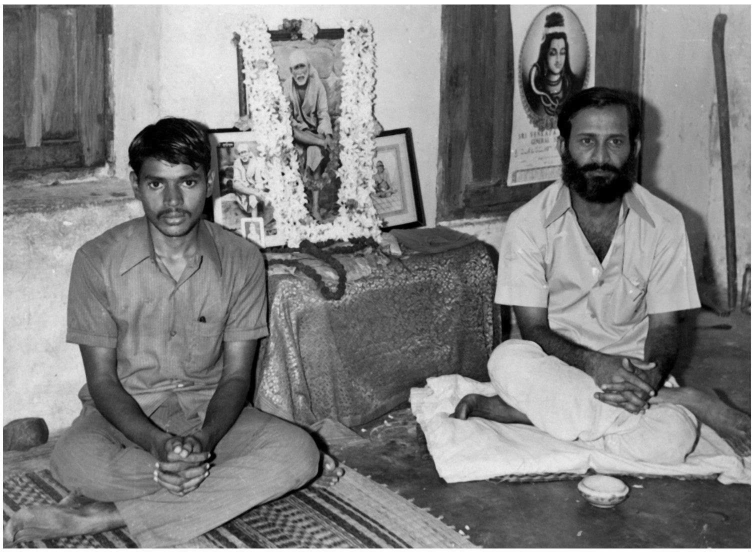

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారితో శ్రీబాబూజీ, విద్యానగర్, 1972

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీ అన్వేషణ ప్రారంభమైన తొలి సంవత్సరాలలో మీరు దేనికోసం అన్వేషిస్తున్నారనే విషయంలో మీకు స్పష్టత ఉండేదా?*

గురువుగారు: ఉండేది. నాలో ఏదో ఒక వెలితి ఉన్నట్లు అనిపించేది, 'ఏదో' లోపించినట్లుండేది. ఒక విధమైన అసంతృప్తి, విసుగు ఉండేది. వివిధ మార్గాలలో సంతోషం కోసం ప్రయత్నించేవాళ్ళను చూసేవాడిని. ఆయా మార్గాలలో వాళ్ళు ఆనందాన్ని పొందుతున్నట్లు కనిపించేవారు. అందుకని నేను కూడా నాకు కావలసింది ఈ ఆనందమా, ఆ ఆనందమా? అని ఆయా మార్గాలలో ప్రయత్నించి చూసాను. కానీ ఆ మార్గాలలో ఒక్కటి కూడా నాకు ఖచ్చితంగా ఉపయోగపడదని స్పష్టమయింది.

అయితే రకరకాల దారులను చూపే సూచన బోర్డుల (sign posts) వంటివి ఉండేవి. కొన్నిసార్లు నేను దేని కోసం అన్వేషిస్తున్నానో స్పష్టంగా తెలిసేది. తరువాత హఠాత్తుగా అంతా అస్పష్టమైపోయి నేను తిరిగి అయోమయంలో పడిపోయేవాణ్ణి. ఆ తరువాత, "ఓ:, ఇప్పుడు తెలిసింది. చాలా స్పష్టంగా ఉంది!" అనిపించి నా అన్వేషణ తిరిగి ప్రారంభమయ్యేది. కానీ మరికొంతకాలానికి మళ్ళీ అస్పష్టత చోటుచేసుకునేది. అలా ప్రయత్నం విఫలం కావడం, తిరిగి ప్రయత్నించడం, విఫలం కావడం, తిరిగి ప్రయత్నం చేయడం...

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు అంత తీవ్రంగా అన్వేషించడానికి గల కారణం ఏమిటి?*

గురువుగారు: నాలో సమాధానపడని ప్రశ్నలు చాలా ఉండేవి. ప్రతిదీ ఒక ప్రశ్నలాగా, ఒక చిక్కుముడిలాగా, ఒక మిస్టరీగా (మార్మికంగా) అనిపించేది.

భక్తుడు: *అంటే ఎలా గురువుగారూ?*

గురువుగారు: ప్రతి విషయమూ అంతే! నేను ఎందుకు శ్వాస తీసుకుంటున్నాను? ఈ తెలుపు రంగును, ఆ నలుపు రంగును ఎందుకు చూడగలుగుతున్నాను? నేను ఎలా మాట్లాడగలుగుతున్నాను, ఎలా వినగలుగుతున్నాను? ప్రతిదీ ఒక నిగూఢమైన విషయంగా కనిపించేది. నేను ఎందుకు నిద్రపోతున్నాను, ఉదయాన్నే ఎందుకు నిద్రలేస్తున్నాను? ఏం జరుగుతోంది? నాకు ప్రతిదీ ఒక సమస్య ఎందుకైందో చెప్పడం కష్టం. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) నేను ఈ విషయాలను అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నంలో దాదాపు మతిస్థిమితం కోల్పోయిన వ్యక్తిలా మారాను.

నేను ఆ రోజులలో శాస్త్రాలను చదివేవాడిని. జీవితం యొక్క నిగూఢతత్త్వాన్ని గ్రహించామని చెప్పేవారిని ప్రశ్నించేవాడిని. కానీ నేను వాళ్ళను కలసినపుడు వాళ్ళెవరూ ఈ విషయాల గురించి కనీసం ఆలోచించలేదని, వారికెప్పుడూ ఇవి అసలు మిష్టరీగా అనిపించలేదని, అసలు ఆ ఆలోచనే రాలేదని తెలిసింది. అసలు నా ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పగలిగేవారెవ్వరూ కనపడలేదు. వాళ్ళు కేవలం వేదాంత పరిభాషలో ఏవో ఉపన్యాసాలిచ్చేవారు.

భక్తుడు: *ఆ వేదాంత సిద్ధాంతాలు మీకు సంతృప్తినివ్వలేదా?*

గురువుగారు: నిజంగా ఎవరైనా నాకు సంతృప్తికరమైన సమాధానాలు ఇచ్చివుంటే బహుశా అది బాగుండేదేమో. కానీ వాళ్ళు తాము ఆచరించి అనుభవంలోకి తెచ్చుకోకుండా శాస్త్రవిషయాలను ఊరికే తిరిగి వల్లెవేసి చెప్పేవారు. వాళ్ళు శాస్త్రాలు చదివి వాటిని ఆచరణలోకి తెచ్చుకోకుండానే నిజమని అంగీకరించేసి వాటినే ఒప్పజెప్పేవారు. కానీ నాకు కావలసింది నా సమస్యకు పరిష్కారం. నేను దేన్నుండీ తప్పించుకోవాలని అనుకోలేదు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! అసలు మీరు ఏం తెలుసుకోవాలనుకున్నారు?*

గురువుగారు: నాకు అనుభవమవుతున్న ఈ విసుగు ఏమిటి? నాలోని కొరత ఏమిటి? నా జీవితంలోని సమస్యేమిటి? జీవితం పట్ల నేను ఎందుకింత అసంతృప్తితో ఉన్నాను?... నేను ఈ పరిస్థితిని ఎదుర్కోవాలనుకున్నాను, దానినుండి తప్పించుకోవాలనుకోలేదు. ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానాల కోసం నేను వేదాంతం కూడా చదివాను, ఎందుకంటే నా సమస్యకు సమాధానాలు వెతుక్కోవడానికి నాకప్పుడు కేవలం వేదాంతం మాత్రమే అందుబాటులో ఉండేది. ఆ తరువాత కూడా, ఒక రకంగా చెప్పాలంటే నా అన్వేషణ కూడా వేదాంతపరమైనదే, కానీ అది క్రమబద్ధమైన రీతిలో కాదు. వేదాంతానికి నిర్దిష్టమైన నిర్వచనం లేదు. ఇప్పుడు మన మధ్య జరుగుతున్న ఈ సంభాషణ కూడా ఒక రకంగా వేదాంతమే. జ్ఞానం కోసం చేసే ఏ అన్వేషణైనా వేదాంతమే.

భక్తుడు: *కానీ గురువుగారూ, మీరు పొందినది మీ ప్రశ్నలకు సమాధానమా? లేక అది ప్రశ్నలను సమూలంగా లేకుండా చేసిందా?*

గురువుగారు: నిజానికి వేదాంతాన్ని చదవడం ద్వారా నేను పామును వదలి పుట్టను కొట్టడం జరిగిందని, వేదాంతంలోని ప్రశ్నల యొక్క సమాధానాలకు, నా ప్రధానమైన సమస్యకు ఎటువంటి సంబంధం లేదనీ తెలిసింది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! బాబాతో మీకు గల అనుబంధం మీకు ఎప్పుడు స్పష్టంగా తెలిసింది?*

గురువుగారు: నేను నా గురువును (ఆచార్య శ్రీఎక్కిరాల భరద్వాజ మాష్టరుగారిని) కలుసుకున్న తర్వాత స్పష్టమైంది.

భక్తుడు: అది మాష్టరుగారిని కలుసుకున్న తక్షణమే జరిగిందా?

గురువుగారు: అది అంత త్వరగా జరగలేదు. దానికి కారణమేమిటంటే నేనప్పటికే చాలా పుస్తకాలు చదివి ఉన్నాను, చాలా ఆలోచించి ఉన్నాను, చాలా రకాల సిద్ధాంతాలను ప్రోగుచేసుకుని ఉన్నాను. ఒక క్రొత్త విషయాన్ని అప్పటికప్పుడు స్వీకరించడానికి ఇవన్నీ నాకు అడ్డంకులుగా మారాయి. అంతకుముందే రకరకాల సిద్ధాంతాలను ప్రోగుచేసుకున్నందువలన మాష్టరుగారిని కలుసుకునేటప్పటికి నేను ఫ్రెష్‌గా లేను, క్రొత్త విషయాన్ని స్వీకరించడానికి సంసిద్ధంగా లేను.

భక్తుడు: *బాబాతో అనుబంధాన్ని మీరు ఎప్పుడు గాఢంగా అనుభూతి చెందారు. మీకు అప్పటికే ఉన్న ఈ రకరకాల భావనలు (ఆలోచనలు) వాటికై అవే తొలగిపోయాయా?*

గురువుగారు: నిజానికి బాబాతో నా అనుబంధానికి, నాకున్న ఆలోచనలకూ ఎటువంటి సంబంధం లేదు. బాబాతో నా అనుబంధం మేధస్సుకు సంబంధించిన స్థాయిలో ఏర్పడలేదు. అంతేకాకుండా నా ప్రశ్నలకు సమాధానాలు ముఖ్యంకాదు అనే విషయం కూడా నాకు స్పష్టమైంది. నాకు కావలసింది మరేదో ఉంది. అదే నా ప్రశ్నలకు మూలం. నేను నిస్సారమైన వేదాంత సిద్ధాంతాలను చదవడానికి, వినడానికి చాలా అలవాటుపడి ఉన్నాను. కానీ అవి ఎందుకో నా మనస్సులో నాటుకోలేదు. ఈ వేదాంత గ్రంథాలన్నీ ఆ పరబ్రహ్మతత్వం మనోవాక్కులకు అతీతమైనదని, అగ్ని దహించలేదని, గాలి కదల్చలేదని, నీటితో తడపజాలదని, ఆలోచనలకు అతీతమైనదని, ఆలోచనలకు అందనిదనీ చెప్పేవి. ఇదంతా వినడానికి ఎంతో అద్భుతంగా ఉంటుంది. కానీ నేను, "ఒకవేళ అది మనస్సుకు, ఆలోచనలకు అందకపోతే దాన్ని గురించి మాట్లాడటం ఎందుకు? అది అన్నింటికంటే అంత అతీతమైనదయితే దాని గురించి ఆలోచించడం ఎందుకు? మనం ఆ పరబ్రహ్మం గురించి ఎందుకు పట్టించుకోవడం? ఆ పరబ్రహ్మస్వరూపుడు మన గురించి ఎందుకు పట్టించుకోవాలి? మనం అనవసరంగా ఆయనను ఎందుకు విసిగించడం? ఆయన మనలనెందుకు విసిగించడం? ఆ భగవంతుణ్ణి హాయిగా ఆయన స్వర్గంలో విశ్రాంతి తీసుకోమనండి. నా సంగతి ఏమిటి? నా సమస్యకు పరిష్కారం ఏమిటి? నేను నా సమస్యను గురించి అడుగుతుంటే మీరు దేవుడి గురించి మాట్లాడుతున్నారు. నాకు ఆయనతో సంబంధం లేదు. నా సంగతి చెప్పండి, ముందు నా సమస్యకు పరిష్కారం చెప్పండి" అని అడిగేవాడిని. (నవ్వులు...)

వాళ్ళు దానికి, "మీరెవరో మీకు తెలియకపోబట్టి ఈ సమస్య వచ్చింది" అని సమాధానం చెప్పారు.

"సరే, నా అసలు స్వరూపమేమిటో నాకు తెలియదు, కానీ నేనెవరో నాకు తెలియకపోవడం నా సమస్య కాదు. ఇప్పుడు నేనేమిటో నాకు తెలుసు, దీని గురించి నాకు సందేహం లేదు, నాకు నిరాశానిస్పృహలు, అసంతృప్తి అనుభవమవుతున్నాయి, ఈ సమస్యకు పరిష్కారం ఏమిటి?"

"కాదు, కాదు. నిన్ను నువ్వు పరబ్రహ్మస్వరూపంగా, పరమాత్మస్వరూపంగా భావించుకోవాలి. పరమాత్మకు ఇవేవీ అంటవు"

"అలా నేనెలా అనుకోగలను? నన్ను నేను ఫలానా ఫలానా అని నన్ను నమ్మించుకోమని (హిప్నటైజ్ చేసుకోమని) చెబుతున్నారా? ఇలా నన్ను నేను నమ్మించుకోవడం (హిప్నాటిజం) కోసం నేను మీ దగ్గరకు రాలేదు. ఎవరైనా సమస్య ఉన్నప్పుడు, 'నాకేమీ సమస్యలేదు, సమస్యలేదు, నేను ఎప్పుడూ ఆనందంగా ఉన్నాను, నేను ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉన్నాను' అనుకోవడం సెల్ఫ్ హిప్నాటిజం. మీరు సెల్ఫ్ హిప్నాటిజం గురించి మాట్లాడుతున్నారు, వాస్తవస్థితిని గురించి మాట్లాడండి"

కానీ మాష్టరుగారితో అది విభిన్నంగా ఉండేది. ఇలా ప్రశ్నించే విధానాన్ని మొత్తం ఆయన వేరే కోణంలో చూశారు, నాకు తెలిసినంతవరకు అలా చూసినవారు ఎవరూ లేరు. ఆయన ఎప్పుడూ నాతో నిస్సారమైన తాత్విక సిద్ధాంతాల స్థాయిలో మాట్లాడలేదు. ఈ సిద్ధాంతాలను తుడిచి ప్రక్కనపెట్టి మూలాలలోకి వెళ్ళి అన్వేషణ మొత్తాన్ని క్రొత్తపుంతలు తొక్కించారు. అదొక క్రొత్త దృక్పథం, నాకది నచ్చింది. నేను ప్రోగుచేసుకున్న నిస్సారమైన విషయాలన్నీ తొలగిపోయి నా అన్వేషణ తిరిగి ఊపిరిపోసుకుంది, ఆ తరువాత నా అన్వేషణ తిరిగి క్రొత్తగా మొదలైంది.

భక్తుడు: *మాష్టరుగారు కూడా సాయిబాబా భక్తులేనా?*

గురువుగారు: అవును, ఆయన సాయిబాబా భక్తులు.

భక్తుడు: *మాష్టరుగారు మిమ్మల్ని భక్తులుగా పొందారంటే ఆయన చాలా గొప్ప స్థాయి కలిగినవారైవుంటారు.*

గురువుగారు: ఆయన అంతటివారే. ఆయన సామర్థ్యం అమోఘమైనది. ఆయన చాలా గొప్ప వ్యక్తి. ఆయన నా గురువు. నేను దానికి గర్వపడుతున్నాను.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు మాష్టరుగారిని "ఆయన నా గురువు" అని వర్తమానంలో చెప్పారు.*

గురువుగారు: అవును. ఆయన నా గురువు. ఆయన అప్పుడు, ఇప్పుడు, ఎప్పుడూ నాకు గురువే.

భక్తుడు: *మీ సద్గురువు?*

గురువుగారు: గురువుకి, సద్గురువుకి వ్యత్యాసం ఉన్నట్లు నాకనిపించదు. బాబానే ఆ రూపంలో వచ్చి అవసరమైన దానిని తెలియజేశారనిపిస్తుంది.

గురువుగారు: నేను తీవ్రంగా ప్రశ్నించే స్థితిలో మాష్టరుగారి వద్దకు వచ్చాను. అక్కడ నాకు అనుభవం వచ్చిందంటే అది నా ప్రశ్నలు సమాధానపడటం వలన కాదు, అక్కడ మరేదో జరిగింది. ఒకరోజు నేను కూర్చుని మాష్టరుగారితో మాట్లాడుతున్నప్పుడు, ఆయన ప్రక్కనున్న బాబా ఫోటో వైపు చూస్తూ ఉన్నాను. నేను మాష్టరుగారితో మాట్లాడుతున్నప్పటికీ బాబా ఫోటో వంక చూస్తూనే ఉన్నాను. అప్పుడు ఏదో జరిగింది! అప్పటివరకు ఉన్న అలజడి, చీకాకు తొలగిపోయింది. ఉదాహరణకు, మీకు మూడు, నాలుగు నెలల నుండి తీవ్రమైన తలనొప్పి ఉందనుకోండి. అది ఉన్నట్టుండి మటుమాయమైతే ఎలా ఉంటుంది? అటువంటి అనుభవమది! నాకలా అనిపించింది. అంతకన్నా బాగా నేను దానిని వివరంగా చెప్పలేను. ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు, కానీ నాకు కలిగిన సాంత్వన మాత్రం బాబా చిత్రపటం నుండే వచ్చిందని అనుకున్నాను. కాబట్టి ఆయనను ఇంకా ఇంకా చూస్తూ ఉండాలనుకునేవాడిని. నాకప్పుడు బాబా గురించి ఏమీ తెలియదు, కానీ ఆయనలో ఏదో తెలియని ఆకర్షణ ఉండేది, నేను మాష్టరుగారితో మాట్లాడుతున్నప్పటికీ, వాదిస్తున్నప్పటికీ నా మనస్సు బాబా మీదనే ఉంది. నా మనస్సు మరింతగా మరింతగా శూన్యం కాసాగింది. (నేనే వాదిస్తున్నప్పటికీ) వేరెవరో వాదిస్తున్నట్లుగా, నా మనస్సు, నా దృష్టంతా బాబా మీదనే ఉండి జరుగుతున్న మొత్తం సంభాషణను నేను గమనిస్తున్నట్లుగా అనిపించింది.

భక్తుడు: *అయినప్పటికీ మీరు ఆ వాదనను కొనసాగించగలిగారన్నమాట!*
గురువుగారు: అవును. ఆ వాదన కొనసాగుతూనే ఉంది, నేనెలా వాదించగలుగుతున్నానని నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది (నవ్వులు...) ఆ వాదన చాలా బాగుంది, మాష్టరుగారూ ఉత్సాహంగా ఉన్నారు. ఎందుకంటే ఆయనకు అప్పటివరకు అలాంటి ప్రత్యర్థి దొరకలేదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఆయన నన్ను "ఇంకా! ఇంకా! ఇంకా!" అంటూ వాదనకు ప్రోత్సహించారు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! అప్పుడు మీ వయస్సు ఎంత?*
గురువుగారు: దాదాపు 18 సంవత్సరాలు. ఆ తరువాత నాలో ఏదో మార్పు జరిగింది, ఏదో సాంత్వన కలిగింది. ఆ 'తలనొప్పి' లాంటిది పోయింది. నాకు ఎప్పుడైనా కాస్త అలజడి అనిపిస్తే, మాష్టరుగారి రూముకు వెళ్ళాలనిపించేది. నేను మాష్టరుగారి కోసం వెళ్తున్నానో లేక బాబా కోసం వెళ్తున్నానో నాకు తెలియదు.

గురువుగారు: నేను బాబానే నా గురువుగా భావిస్తాను. కానీ ఆ రోజులలో నాకు దానికి (ఆ భావనకు) ఒక నిర్దిష్టమైన వ్యక్తీకరణ కావాలి. ఆ వ్యక్తీకరణను నేను మాష్టరుగారిలో చూసాను. నాకు స్ఫూర్తినిచ్చింది, బాబా పట్ల నాలో ప్రేమను రగిలించింది మాష్టరుగారు. ఆయనను గ్రుడ్డిగా అనుసరించాలనిపించేది. నాకు దారి తెలియదు, నేను కళ్ళు కనిపించని గుడ్డిమనిషిలాంటి వాడిని. మాష్టరుగారి సూచనలను నేను 'ఎందుకు? ఎలా?' అని ప్రశ్నించేవాడిని కాదు. నాకు ఒక గురువు దొరికారు, నేను ఆయనను అనుసరించాను. అంతే. ఆ మార్గమేమిటని ఎవరికి కావాలి? ఆయన కర్ర ఒక కొనను పట్టుకున్నారు, నేను మరొక కొనను పట్టుకొని ఆయనను అనుసరించాను. నేను ఆయనను అలా సేవించుకున్నాను. నా గురువుతో నేను నడిచే మార్గంలో, ఆయన ఏది చెయ్యమని చెప్పినా నేను దానిని ప్రశ్నించకుండా చేశాను. ఆయన నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని చెప్పినప్పుడు కూడా మరో మాట లేకుండా ఆయన చెప్పింది చేసాను. అది నా మార్గం, అదీ నేను నడిచిన మార్గం. ఎటువంటి సాకులు, ఎటువంటి ఎంపికలూ (ఇష్టాయిష్టాలు) లేవు. ఆయన ఒకరోజు, "శరత్, సత్సంగం బాధ్యత నీది, ప్రతి గురువారం నువ్వు వచ్చి ఏర్పాట్లు చేసి సత్సంగం చెయ్యాలి" అన్నారు. నేను కోటలో ఉండేవాడిని. ప్రతి వారం విద్యానగర్ పోవలసివచ్చేది. వర్షమొచ్చినప్పుడు చిన్న పడవలో ఏటికాలువను దాటవలసి వచ్చేది. నాకు 103 డిగ్రీల జ్వరం వచ్చినా నేను వెళ్ళేవాడిని, ఆరు సంవత్సరాలపాటు ఒక్కసారి కూడా వెళ్ళకుండా ఆగలేదు. మా అమ్మా నాన్నా, "ఏం చేస్తున్నావు నువ్వు? నీకేమన్నా పిచ్చిపట్టిందా? ఇంత జ్వరంతో వర్షంలో విద్యానగర్ దాకా ఎలా వెళతావు, సత్సంగం ఎలా చేస్తావు, తిరిగి ఎలా వస్తావు?" అని కోప్పడేవారు. "మాష్టరుగారు సత్సంగం చెయ్యమని చెప్పారు, నేను వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను" అని చెప్పేవాడిని. చాలాసార్లు నేను ఒక్కడినే ఉండేవాడిని. కానీ అక్కడ వందమంది ఉన్నట్లుగా ఏర్పాట్లు చేసేవాడిని, సత్సంగంలో మొత్తం పూజాకార్యక్రమాన్ని ఒక్కడినే చేసేవాడిని – భజన, పారాయణ అంతా. నేను మాష్టరుగారి వద్దకు వెళ్ళి, "నేను (మీ) మార్గంలో నడవాలనుకుంటున్నాను. నాకు మార్గం చూపించండి" అని అడిగిన తరువాత, ఆయన ప్రతి మాట, ప్రతి

సూచనా అది ఆధ్యాత్మికమైనా, ప్రాపంచికమైనా అది నాకు శాసనం.

భక్తుడు: *సత్సంగానికి వెళ్ళడం మీకు ఇష్టంగానే ఉండేదా?*
గురువుగారు: మాష్టరుగారి సూచనను అనుసరించడమే ఆనందం. అందుకే నేను అలా సత్సంగానికి వెళ్ళడం నాకు ఆనందంగా ఉండేది. అంతకుమించిన ఆనందమేముంది? మాష్టరుగారు తమ ఆదేశంతో నన్ను అనుగ్రహించారు. ఆ అవకాశం నాకు దక్కింది, నేను అదృష్టవంతుణ్ణి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! అది చాలా గొప్ప పరిణతిని సూచిస్తోంది.*
గురువుగారు: అది పరిణతిని సూచిస్తుందో లేక వెర్రితనాన్ని సూచిస్తుందో నాకు తెలియదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) నేను ఆదర్శాన్ని అనుసరించాను. అక్కడ మనం అనుసరించే వ్యక్తి కాదు, ఆదర్శం ముఖ్యం.

భక్తుడు: *మాష్టరుగారితో మీ అనుబంధం మొదలైన తొలినాళ్ళలో ఆయన మీకు బి.వి.నరసింహస్వామిగారు రచించిన రమణమహర్షి జీవితచరిత్రను ఇచ్చారు. రమణుల జీవితచరిత్ర మీకు ఏం తెలియజెప్పింది? రమణుల జీవితం నుండి మీరు నేర్చుకున్న అంశాలేమిటి?*
గురువుగారు: ప్రేమ! అంకితభావం! ఏ బంధరహితమైన స్థితికోసమైతే నేను పరితపిస్తున్నానో ఆ స్థితిని సాధించవచ్చునని రమణమహర్షి జీవితం నిర్దిష్టంగా తెలియజేసింది. "ఓఁ, ఇది సాధ్యమవుతుంది!" అన్నది రమణులు నాకిచ్చిన స్పష్టత, ప్రోత్సాహం. మనిషిగా ఆ స్థితిని పొందడం సాధ్యమని వారు చూపించారు. నన్ను ఆకర్షించింది ఆయన బోధనలు కాదు, ఆయన జీవితం. ఆయన జీవితం వాస్తవికమైనది. అందరూ వేదాంతం గురించి, చాలా గొప్ప వేదాంతం గురించి మాట్లాడుతారు, కానీ అలా జీవించరు! అన్ని బోధలకూ మూర్తీభవించిన రూపమే భగవాన్ రమణులు.

భక్తుడు: *మీ అన్వేషణలో పూండీస్వామి ప్రభావం ఎటువంటిది?*
గురువుగారు: నా గురువు వెళ్ళమన్నారు కనుకనే నేను పూండీస్వామి వద్దకు వెళ్ళాను. ఆయన చెప్పారు, నేను చేసాను. అంతే. అక్కడ మరే ఇతర కారణం లేదు. నేను దానికంతటికీ బాబానే కారణమని చెబుతాను. నన్ను పూండీస్వామి వద్దకు పంపించింది బాబా, అక్కడ పొందవలసింది ఏదైనా ఉంటే దానిని ఇవ్వవలసిన పూర్తి బాధ్యత ఆయనదే. ఆ అనుభవం పూండీలో శ్రీస్వామి ద్వారా వచ్చింది కాబట్టి నాకు పూండీతో ఆ అనుబంధం ఉంది. కానీ నేను అదంతా బాబా అనుగ్రహ ఫలితమేనని అనుకుంటున్నాను. ఇక్కడ చాలా సూక్ష్మమైన తేడా ఉంది, దానిని అర్థం చేసుకోవడం మీకు చాలా కష్టం. నా గురువును నేను గుడ్డిగా అనుసరించాను అని నేను చెప్పినపుడు, ఆ గుడ్డితనానికి మరో విభిన్నమైన గుణం ఉంది. అది వివేకం లేని గుడ్డితనం కాదు, నాకున్న పూర్తి వివేకంతో నేను ఆయనను అనుసరించాను. వివేకాన్ని చంపుకోవడం నా వ్యక్తిత్వ లక్షణం కాదు. నేను మాష్టరుగారిని వెయ్యి ప్రశ్నలు అడిగాను, వెయ్యిసార్లు ఆయనతో చర్చించాను. మేము దాదాపు పోట్లాడుకునేవాళ్ళం, కానీ అంతిమంగా నేను ఆయన చెప్పినట్లే చేసేవాడిని.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మాష్టరుగారు మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకున్నారని చెప్పారు. అంతేకాకుండా ఆరోజుల్లో మీరు కలుసుకున్న వారందరిలో కేవలం ఆయన మాత్రమే మీ సమస్యను అర్థం చేసుకున్నారన్నారు. మాష్టరుగారు మిమ్మల్ని ఏవిధంగా అర్థం చేసుకున్నారు? అప్పటి మీ సమస్యేమిటి?*
గురువుగారు: ఆ సమస్య గురించే మీరెందుకు ఆలోచిస్తున్నారు? ఆ పాత సమస్యనే పట్టుకుని ఎందుకు వ్రేలాడుతున్నారు? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అది ఇప్పుడు నా సమస్య కాదు. దాని గురించి ఇప్పుడు నేను చెప్పడం పొరపాటవుతుంది. ఎందుకంటే మీరు దానిని మీ సమస్యగా చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. నాకు వాస్తవమైన ఒక సమస్యను మీ మీద రుద్దదలచుకోవడంలేదు. నాకో సమస్య ఉండేది, నేను దానిని పరిష్కరించుకున్నాను, నా గురువు నాకు సహాయం చేసారు.

నా సమస్య అందరికీ ఉండేటటువంటిది కాదు. అదీ అసలు సమస్య. (నవ్వులు...) అందుకే పరిష్కారం చెప్పేవాళ్ళ సంగతి అటుంచి కనీసం నా సమస్యను అర్థం చేసుకునే వాళ్ళెవరో కనుక్కోవడం కూడా చాలా కష్టమైంది. మాష్టరుగారు నా సమస్యకు పరిష్కారం చెప్పారని నేను చెప్పలేదు, ఆయన నా సమస్యను సానుభూతితో అర్థం చేసుకున్నారు. అలా అర్థం చేసుకోవడం నన్ను ఆయన వైపుకు ఆకర్షించింది. ఆ రోజులలో నేను, అందరూ అదృష్టవంతులనీ నేనొక్కడినే దురదృష్టవంతుణ్ణనీ అనుకునే వాడిని. మిగతా వాళ్ళందరూ వాళ్ళ సమస్యలన్నీ పరిష్కారమయ్యి ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నట్లు కనిపించేవారు. "నేను ఒక వెర్రివాడిలాగా వీటన్నింటి గురించి ఎందుకు ఆలోచిస్తున్నాను?" అనుకునేవాడిని. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ! యువకులకు సాధారణంగా ఉండే సినిమాలు, ఆటలు, అమ్మాయిలు మొదలైన ఆకర్షణలు మీకు ఉండేవి కావా?*

గురువుగారు: అంతకు ముందు (బాబా వద్దకు రాకముందు) ఈ ఆకర్షణల పట్ల అందరూ అంతగా ఆకర్షింపబడటానికి కారణమేమిటా అని వాటిని అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించేవాడిని. అప్పుడు నాకు అటువంటి ఆకర్షణలు ఉండేవి. ఆ తరువాత నేను బాబా వద్దకు వచ్చాక అన్ని రకాల సాధనలు, అవి ఎంత కఠినమైనవైనా సరే వదలక చేయడం మొదలుపెట్టాను. నాకు సాధన చేయడమంటే, ఉదాహరణకు బాబా నామం చెయ్యడం అనుకోండి, దానిని ఇరవైనాలుగు గంటలు చెయ్యడం. నిద్రపోతున్నా అది కొనసాగాలి. నేను కాలేజీకి వెళుతూ ఉండటంతో నేను ధ్యానానికి పూర్తిగా సమయాన్ని కేటాయించలేకపోయేవాడిని. కానీ సెలవురోజుల్లో ఇరవైనాలుగు గంటలూ ధ్యానంలో కూర్చుని ఉండేవాడిని. ఆ సాధన గురించి పూర్తిగా తెలుసుకునే ఆ ప్రయత్నంలో కనీసం కదిలేవాణ్ణి కూడా కాదు. నేను ఇలా ప్రతి సాధననూ సంపూర్ణంగా చేసి అది నా సమస్యను పరిష్కరిస్తుందో లేదో చూసేవాడిని. నాకు చాలా రకాల అనుభవాలు వచ్చి ఉండవచ్చు, కానీ అవేవీ నాకు సంతృప్తిని కలిగించలేదు. ఆ రోజులలో నేను సినిమాలకు వెళ్ళేవాడిని కాదు, కనీసం నేను సినిమా పోస్టర్‌ను సైతం చూసేవాడిని కాదు! (గురువుగారు నవ్వుతూ...) నేనంత కఠినంగా ఉండేవాడిని. చెప్పులు వేసుకునేవాడిని కాదు. చలికాలంలో సైతం వేకువఝామున మూడు గంటలకే నిద్రలేచి చన్నీళ్ళతో స్నానం చేసేవాడిని. నీళ్ళు ఇంకా చల్లగా ఉండటానికి కుండలో పోసి ఆరుబయట పెట్టేవాడిని.

భక్తుడు: *మీరు అలా ఎందుకు చేసారు, గురువుగారూ?*

గురువుగారు: ఊరికే. అలా చెయ్యాలనిపించేది. ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి వైరాగ్యం అవసరం అని శాస్త్రాలు చెప్పేవి. అన్నిరకాల భౌతిక సౌఖ్యాలను జయించాలని వాటిలో చెప్పబడి ఉండేది. అందుకని, "చివరికంటా వెళ్ళి, వీటిని సంపూర్ణంగా చేసి ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం" అనుకున్నాను. నేను కావాలని ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా శరీరాన్ని చిత్రహింసలకు గురిచేసే పనులను చేసేవాడిని.

భక్తుడు: *అలా చెయ్యడం వలన ఏం జరిగింది గురువుగారూ?*

గురువుగారు: ఏం జరగలేదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఆ తరువాత ఎటువంటి సౌకర్యాలు లేకపోయినా నాకు ఫరవాలేదనిపించింది – ఇదొక్కటే దానివల్ల చేకూరిన ప్రయోజనం.

అంతకుముందు నేను స్కూల్లో కుస్తీ ఛాంపియన్‌గా ఉండేవాడిని. (నవ్వులు...) కుస్తీ నాకు బాగా నచ్చిన ఆట. ఆ రోజులలో బాక్సింగ్, కరాటే ఇటువంటివేవీ లేవు, కేవలం కుస్తీ మాత్రమే అందుబాటులో ఉన్న యుద్ధ క్రీడ. ఆ తరువాత ఆరు సంవత్సరాలపాటు నేను చేసిన ఇటువంటి సాధనల వలన ఆరోగ్యం పూర్తిగా దెబ్బతింది.

నేను ఎంత కఠినంగా ఉండేవాడినంటే వారపత్రికల కవర్‌పేజీలను కూడా చూసేవాడిని కాదు. అవి నా కళ్ళముందున్నా సరే, కావాలని వాటిని చూడకుండా వెళ్ళిపోయేవాడిని. మా నాన్నకు స్థానిక సినిమాహాలు ఓనరైన ఒక స్నేహితుడుండేవాడు. మా నాన్న సినిమా హాలుకు వెళ్ళి ఆయనతో కలసి కూర్చుని కాలక్షేపం చేసేవారు. ఒకవేళ నేను మా నాన్నను కలసి ఏదైనా చెప్పాలంటే, నేను సినిమాహాలుకు వెళ్ళవలసి వచ్చేది – కానీ నా నియమం ప్రకారం నేనేమో సినిమాహాలు లోపలికి

వెళ్ళను! నేను బయట నిలుచొని మా నాన్నను బయటకు రమ్మని వాచ్‌మెన్‌కు చెప్పి పంపేవాడిని. అక్కడుండే వాళ్ళంతా మా నాన్నతో, “చూడు, భక్తుడు వచ్చాడు. బయటకు వెళ్ళు, అతను లోపలికి వస్తే అపవిత్రమవుతాడు, చెడిపోతాడు” అని హాస్యమాడేవారు. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *మీ మనస్సులో ఇటువంటి ఆలోచనలు రావడానికి కారణమెవరు?*
గురువుగారు: శాస్త్రాలన్నీ వైరాగ్యం యొక్క ప్రాముఖ్యత గురించి చెబుతాయి. మా గురువుగారు కూడా ప్రోత్సహించేవారు. కేవలం పుస్తకాలలో చదవడమే కాదు. దానిని ఆచరణలో పెట్టడం! అదీ వైరాగ్యమంటే. దాని అంతుచూడాలి. ఇటువంటి ఆలోచనలు నా మనస్సులో పడటానికి శాస్త్రాలు కారణం. కొంతమంది వాటిని పనికిరాని విషయాలన్నప్పటికీ, నిజానికి నా మీద అవి సత్ప్రభావాన్నే చూపాయి.

భక్తుడు: *ఇది జరిగింది ఎప్పుడు గురువుగారూ?*
గురువుగారు: అది 1972 నుండి దాదాపు 78, 79 వరకు. అందరూ నేను పిచ్చివాడినైపోయానని అనుకునేవారు. అంతకు ముందు నేను కాలేజీ రాజకీయాలలో, నాటకాలలో, సాహిత్య సంబంధ విషయాలలో చాలా చురుకుగా ఉండేవాడిని. అందరూ, “ఎంత మంచి పిల్లవాడు, ఇప్పుడు ఎలా అయిపోయాడో చూడు” అనేవారు. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *ఇది పూండీ నుంచి వచ్చిన తరువాత విషయమా గురువుగారూ?*
గురువుగారు: పూండీకి వెళ్ళకముందు విషయం. పూండీ నుండి వచ్చిన తరువాత కూడా కొంతకాలం ఈ స్థితి కొనసాగింది. చాలా తక్కువ నిత్యావసరాలతో జీవించేవాడిని. దేని గురించీ ఆందోళన చెందేవాడిని కాదు. నేను తిరువణ్ణామలైలో అలాగే గడిపాను. జేబులో ఒక్క రూపాయి కూడా లేకుండా, కనీసం చేతిసంచి కూడా లేకుండా ఉన్నాను. ఇవేవీ లేకుండా కూడా నేను ఆనందంగా ఉండగలననిపించింది. ఇలా జీవించడం వల్ల నాకు అంతటి ఆత్మవిశ్వాసం వచ్చింది. నేను చేసిన సాధనలు ఇదేగాక మరేదో కూడా ఇచ్చాయి.

భక్తుడు: *మరేదో అంటే? అవి మిమ్మల్ని మరింతగా స్వీకరించడానికి సంసిద్ధులను చేసాయా?*
గురువుగారు: అవును.

భక్తుడు: *ధ్యానస్థులు కావడం, ధ్యానంలోనే ఉండటం సులభంగా ఉండేదా, గురువుగారూ?*
గురువుగారు: అవును. నిస్సందేహంగా. కానీ ఆ సాధనలన్నీ అవసరం అని నేను చెప్పడంలేదు. నేను అంతకుముందు చెప్పినట్లు, చెట్టు మీద మామిడిపండును పడవరాయితో కొట్టడానికి నేను వేసిన తొమ్మిది రాళ్ళలో ఇవి ఒక రాయిగా ఉపయోగపడ్డాయి. నాకు రాయి విసిరే కళను నేర్పించడానికి సహాయం చేసాయి. నేను ఎన్నో రకాల ధ్యానపద్ధతులను, మంత్ర తంత్ర జపాలను సాధన చేసాను. కానీ నేను మరొక పద్ధతిని కనుగొన్నాను. అందుకనే మీకు నేను చేసినట్లే ఈ సాధనలన్నీ చేయమని చెప్పను. ఎందుకంటే అదే లక్ష్యాన్ని చేరుకోవడానికి వీటన్నింటికంటే సులభమైన మార్గాన్ని కనుగొన్నాను. అయినా మీరు ఇవన్నీ చేస్తానంటే చెయ్యండి, ఇబ్బందేం లేదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు ఆ పరిష్కారాన్ని కనుగొన్న తరువాత ఏం మార్పు వచ్చింది?*
గురువుగారు: ఏం మారలేదు. ఏం జరిగిందనేది మాటలలో వ్యక్తం చేసేది కాదు. నాలో ఏది కొరతగా ఉన్నదో నేను దానిని పూండీలో పొందాను, నా అన్వేషణ ముగిసింది. ఏదో జరిగిందని కాదు. జరిగింది మాత్రం ఇది, నాకు అది సరిపోయింది. నా సమస్య తీరిపోయింది, ఆ తరువాత ఇక అన్వేషణంటూ ఏమీ లేదు. సంఘర్షణ ముగిసింది. నాలో ఉండిన అసంతృప్తి, విసుగు తరువాత లేవు. ఈ వివరణ సరిపోతుందనుకుంటాను. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు సాయిబాబా భక్తులు కావడానికి గల కారణమేమిటి? మిమ్మల్ని బాబా వద్దకు ఆకర్షించింది ఏమిటి?*

గురువుగారు: నాలో అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా ఉన్న పరిపూర్ణత్వభావనకు వాస్తవరూపం బాబా. "నేను ముందు బాబాను ప్రేమిస్తే, ఆయన నా సద్గురువైతే, ఆ తరువాత బాబా నన్ను తరింపజేస్తారు" – బాబా గురించి నేనిలా ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. మీరు అర్థం చేసుకోవడానికి ఈ పదాలను వాడుతున్నాను. నాకు ఇటువంటి ఆలోచనలు (భావనలు) లేవు. నాకు బాబా రూపాన్ని, ఆ ఆనందస్వరూపాన్ని చూడటమంటే ఇష్టంగా ఉండేది, అంతే. బాబా రూపం నాకు ఆనందాన్నిచ్చేది. ఎందుకని అడిగితే, అది నాకు తెలియదు. కానీ నేను చాలా ఆనందంగా ఉండేవాడిని.

భక్తుడు: *మీరు ఇష్టపడింది బాబా రూపాన్నా, ఆయన కనిపించిన విధానాన్నా లేక ఆయన జీవితచరిత్రనా?*

గురువుగారు: బాబాలోని ప్రత్యేకత ఏమిటంటే మీరు బాబా జీవితచరిత్రలో ఎంతగా లోతుకు వెళితే, అంతగా అక్కడ బాబా అనే వ్యక్తి కనిపించకుండా పోతారు. మరేదో ప్రకటమవుతుంది – అది ఆయన ప్రబోధం కూడా కాదు. అప్పటివరకు నీలో అస్పష్టంగా ఉన్నదేదో ఒక రూపాన్ని – చాలా నిర్దిష్టమైన వాస్తవ రూపాన్ని సంతరించుకోవడం మొదలవుతుంది. బాబా జీవితంలో ప్రతి అంశం ఆయన స్థితికి వ్యక్తీకరణే. "అంతా బ్రహ్మం, ప్రతి ఒక్కరూ బ్రహ్మమే" అని చాలామంది చెప్పవచ్చు. కానీ ఇవన్నీ కేవలం మాటలు మాత్రమే. బాబా మాత్రం దానిని నిదర్శనాపూర్వకంగా నిరూపించారు, అప్పటికప్పుడు ఆ స్థితిని మనం ఆయనలో చూడవచ్చు. కానీ ఇలా ప్రకటం కావడం ఆయన భౌతికరూపంతో, ఆయన జీవితంతో ప్రారంభమయింది. బాబా రూపమంటారా, అవును. ఇప్పటికీ ఆయన రూపమంటే, ఆయన జీవితమంటే నాకు చాలా ఇష్టం.

భక్తుడు: *కాబట్టి అది ఆయన రూపంతోనే ప్రారంభమయింది.*

గురువుగారు: అవును, అది ఆయన రూపంతోనే ముగుస్తుంది కూడా. నిజానికి దానికి అంతంగానీ ఆరంభంగానీ లేవు. నేనేదో స్థితిని దాటానని, ఇప్పుడు రూపాన్ని వదలిపెట్టానని కాదు. ఆయన రూపానికి, ఆయన స్థితికి ఎటువంటి తేడా లేదు. ఎందుకంటే ఆయన స్థితిని వ్యక్తం చేసేది ఆయన రూపమే. నావరకు రెండింటికీ తేడా లేదు. రూపం, స్థితి రెండూ బాబాలో సంపూర్ణంగా కలసిపోయాయి. ఆయన బోధించినదంటూ ఏమీ లేదు. "ఇదీ బాబా ప్రబోధం" అని నిర్దిష్టంగా మనం చెప్పలేము. కానీ ఆయన బోధించారు. మనం నేర్చుకోవడానికి, ఆనందించడానికి, అనుభూతి చెందడానికి, ప్రేమించడానికి బాబా దగ్గర చాలా ఉంది.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.